

HET "OVERLIJDEN" VAN EEN ENTOMOLOOG

Heden is, na een welbesteed en jachtend leven vol afwisseling, naar de eeuwige jachtvelden vertrokken: onze actieve medewerker en onderzoeker, de eerv. Br. Virgilius Lefebber. Hij blijft in onze gedachten voortleven. Al zouden we het willen, we kunnen hem niet vergeten. Hij blijft in onze herinnering voortleven als iemand, die, als het om wespen of bijen ging, geen pardon kende, en elk exemplaar dat toevallig of niet toevallig in zijn buurt kwam, onbarmhartig opprikte en opsloeg in een van zijn talloze insekten-lijkkisten. Ontelbare invertebraten heeft hij op die manier gekist. Nu was hij zelf aan de beurt... We zijn blij... zijn collectie te hebben mogen ontvangen, maar we vragen ons af... waar blijven we er mee?

w.g. Directeur, conservator, honoraire en niet-honoraire medewerkers van het Rijksmuseum voor Natuurlijke Historie te Leiden.

Zo stond in de Telegraaf en de Volkskrant het pagina-grote overlijdensbericht van één van onze dierbare medebroeders, die op een wel zeer noodlottige wijze aan zijn einde kwam. De ramp voltrok zich aldus: Hij ging weer eens op jacht. Menselijkerwijs gedacht en gesproken kon hem niets overkomen. Hij had alles bij zich wat een vruchtbare jacht kon garanderen. Zijn brommer, waar de Uyttenboogaart-Eliasen Stichting toen nog niets mee te maken had, was voor de zoveelste keer grondig nagekeken. In zijn overgrote fietstassen, die hij met zijn Sinterklaas-cadeau-bonnen had kunnen aanschaffen, zaten alle benodigdheden, althans, dat dacht hij op het moment van vertrek.

Vol enthousiasme en in de stiekeme

hoop weer een nieuwe soort aan zijn collectie, en misschien zelfs aan de wetenschap te kunnen toevoegen, zou het richting Belgische Kempen gaan.

Aan de hoofd-ingang, of liever gezegd hoofduitgang verwittigde hij de receptioniste (alsof hij toch een voor gevoel had van het op handen zijn-de) er van, dat hij er tussenuit kneep. Trots op zijn nieuwe helm startte hij de zwaar-beladen brommer en zwierde de straat op... richting Zutendaal.

Zonder ongelukken op de hei aangekomen werd de eerste slok uit zijn reuze veldfles geslurpt. Hoeveel zeldzaamheden zou deze dag gaan opleveren? Mocht hij toch weer eens een grote zeldzaamheid tegenkomen, bijv. een exemplaar met meer of minder dan de vereiste zes poten, of een geval met afwijkende kop, of thorax, of achterlijf; een wijfje zonder angel, of een mannetje met zo'n wapen...

Toen werd de weitas uit de fietstas gesjord... beng... een vangbuis aan diggelen op de enige steen die in de wijde omtrek te bespeuren viel. Geen nood... er moesten nog meer van die buizen aanwezig zijn... maar waar?... en waar is het vangnet gebleven... Verroest nog aan toe... dat ligt allemaal nog thuis...

Weg jacht... een verloren dag. Nou, dan proberen we er maar het beste van te maken, dat er van te maken is. Ik heb ook nog een puzzel-boekje in de weitas... en daar is een leuk zithellinkje... ja en daar ging het de fout in. Dat werd het zwakke moment in zijn leven, want wie valt er nu in slaap, als ie omringd is door een massa vijanden, die gonzen om wraak te nemen voor de moord op al die duizenden soortgenoten.

Daar ligt die snoodaard die ons geen minuut rust gunde. Er wordt een algemene mobilisatie afgekondigd. De

vrouwtjes waarschuwen elkaar. Van alle kanten komen ze opzetten: de graafwespen, de metselwespen, de gal- en sluipwespen, de zand- en metselbijen, de behangers- en de oerbijen; en niet te vergeten de spinrendoders... en zij storten zich op degene die hen zo vaak nageslopen is, die hun mannetjes gedood heeft en die daardoor hun leven heeft vergald. Ze zijn nu niet bang meer en ontsteken en steken in blinde woede. Ze vinden het jammer dat ze maar één angel kunnen gebruiken. De mannetjes vormen een 1000-koppig publiek en leveren een zoemend applaus. Zelfs de kevers komen in actie, ofschoon hij die bijna altijd heeft gespaard. Maar ook zij vinden dat de bedreiging van dit schepel nu maar eens afgelopen moet zijn. Een heel leger van paardemestkevers, vliegende herten, heilige pillendraaiers en snuitkevers komen hem een loer draaien. En een andere groep, de doodgravers, wachten al met ongeduld om hun lugubere werk te beginnen, al kijken ze al met argusogen naar het stijgende aantal aaskevers, dat hen wel eens te vlug af zou kunnen zijn...

Alleen de lieveheersbeestjes, waarvoor hij van jongsafaan een heilige eerbied heeft gehad, proberen de nog steeds aanvallende horde kevers en wespen en bijen tot andere gedachten te brengen. Tevergeefs. De troep is niet meer te ontlopen. Als hij er tien verjaagt, komen twintig andere, nog bozer dan de eerste, op hem af. Hij kookt... van de koorts... hij kan niet meer... hij geeft zich aan het noodlot over. Vaag ziet hij nog een laatste vliesvleugelige op zich af komen om hem de genadesteek te geven.

Onze entomoloog is niet meer. Een "groot" "dierenvriend" is van ons heengegaan.

Er is feest op de hei!!!

EEN KLEINE MOEITE

Een nieuw verenigingsjaar begint altijd met de "plichten". De "rechten" volgen dan vanzelf. Tot de weinige plichten binnen het Genootschap behoort het tijdig voldoen van de jaarlijkse contributie. U ontvangt binnenkort de gebruikelijke accept-giro. Kijkt u goed in de toelichting om te zien hoeveel contributie u moet betalen? U vindt de tarieven ook op de binnenzijde van het Maandblad.

Leden uit België kunnen hun contributie ook voldoen op de Belgische rekening van het Genootschap.

Indien u de contributie tijdig voldoet, bent u weer verzekerd van maandelijksse toezending van het Maandblad en tijdige aankondiging van de vele activiteiten van de kringen en studiegroepen. Ongeveer twee maanden na het verzenden van de accept-girokaarten

wordt begonnen met het verzenden van aanmaningen. Dat kost de administratie veel tijd en degenen die nog niet betaald hebben een boete wegens te late betaling. Bespaart u de administratie en uzelf die moeite en kosten en voldoet u uw contributie zo snel mogelijk? Het is maar een kleine moeite.

C. ADAMS - KAASTRA, penningmeester